

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2012. július 19.*

„Második és hatodik héairányelv — Előzetesen felszámított adó — Többlet-visszatérítés — Kamatok megfizetése — Módozatok”

A C-591/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2010. december 14-én érkezett, 2010. november 25-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Littlewoods Retail Ltd és társai**

és

Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot és A. Prechal tanácselnökök, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, Juhász E., G. Arestis, A. Borg Barthet (előadó) és D. Šváby és M. Berger bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,

hivatalvezető: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. november 22-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Littlewoods Retail Ltd és társai képviseletében D. Anderson és L. Rabinowitz QC, valamint S. Elliott barrister,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében C. Murrell, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. Wyatt QC,
- a német kormány képviseletében T. Henze, K. Petersen és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviseletében G. de Bergues és N. Rouam, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: angol.

- a ciprusi kormány képviselőjében K. Lykourgos és E. Symeonidou, meghatalmazotti minőségben,
 - a holland kormány képviselőjében C. Wissels, meghatalmazotti minőségben,
 - a finn kormány képviselőjében H. Leppo, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében R. Lyal és C. Soulay, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2012. január 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a valamely adóalanyt az általa teljesített hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) túlfizetése következtében ért anyagi kár megtérítésére vonatkozó uniós jog értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet a Littlewoods csoporthoz tartozó társaságok (a továbbiakban: Littlewoods) és Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs (a továbbiakban: Commissioners) között a Littlewoodsot héatúlfizetés okán ért kár megtérítése módjának tárgyában folyó jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a közös hozzáadottértékadó-rendszer struktúrájáról és alkalmazási módjairól szóló, 1967. április 11-i 67/228/EGK második tanácsi irányelv (HL 1967. 71., 1303. o.) 8. cikke, valamint A. mellékletének 13. pontja meghatározza a héa alapját, többek között a termékértékesítés és a szolgáltatásnyújtás vonatkozásában.
- 4 A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EK tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) 11. cikke C. részének (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Lemondás, visszautasítás [helyesen: felmondás, elállás, megszüntetés], illetve teljes vagy részleges nemfizetés avagy az értékesítés bekövetkezte [helyesen: az ügylet teljesítése] utáni árengedmény esetén az adóalap a tagállamok által meghatározott feltételek szerint megfelelő mértékben csökken.

A tagállamok azonban a teljes vagy részleges nemfizetés esetén eltérhetnek e szabálytól.”

Az Egyesült Királyság joga

- 5 A hozzáadottérték-adóról szóló 1994. évi törvény (Value Added Tax Act 1994, a továbbiakban: VATA 1994) tartalmazza a héa nyilvántartásával, beszedésével és végrehajtásával kapcsolatos rendelkezéseket, valamint különbíróság előtti jogorvoslatot ír elő. E törvény lehetővé teszi a Commissioners számára az adóalanyok által fizetendő, de meg nem fizetett héa behajtását, illetve ez utóbbiak számára azon

megfizetett héa visszatéríttetését, amelyet nem kellett volna megfizetniük. E törvény az adóalanyok által a Commissioners számára fizetendő, valamint a Commissioners által az adóalanyoknak fizetendő összegeket terhelő kamatok megfizetésére vonatkozó rendelkezéseket is tartalmaz.

6 A VATA 1994 80. cikke ekképp rendelkezik:

„A magasabb összegben kiszabott vagy túlfizetett héa jóváírása vagy visszatérítése

(1) Amennyiben az adóalany

a) lezárult üzleti évre vonatkozóan (annak lezárultakor) héát vallott be a Commissionersnek, és

b) ennek során olyan összeget vett figyelembe áthárított adóként, amely nem esett áthárított adó alá,

a Commissioners köteles jóváírni az összeget az adóalany részére.

[...]

(1B) Amennyiben az adóalany lezárult üzleti évre vonatkozóan (annak lezárultakor) héa címén olyan összeget fizetett be a Commissioners részére, amely nem volt héaköteles, és ez nem

a) áthárított adóként elszámolt olyan összeg volt, amely nem esett áthárított adó alá, [...]

[...]

a Commissioners köteles visszatéríteni ezt az összeget az adóalanyok.

(2) A Commissioners e cikk alapján kizárólag erre irányuló kérelem esetén köteles jóváírni vagy visszatéríteni valamely összeget.

(2A) Amennyiben

a) e cikk értelmében, a fenti (1) vagy (1A) bekezdés szerint benyújtott kérelem alapján jóvá kell írni valamely összeget az adóalany részére, és

b) ezen összeggel szemben e törvény értelmében vagy alapján valamennyi összeg beszámítását követően fennmarad az adóalany javára valamely összeg,

a Commissioners köteles megtéríteni (vagy visszatéríteni) az adóalanyok a fennmaradó összeget.

[...]

(7) Az e cikkben foglaltak kivételével a Commissioners nem köteles jóváírni vagy visszatéríteni olyan, héa címén bevallott vagy megfizetett összeget, amely nem volt héaköteles.”

7 Ha a VATA 1994 80. cikke alapján benyújtott kérelemnek helyt adnak, az adóalany a túlfizetés összege után – a VATA 1994 78. cikkében foglaltak alapján kiszámított – kamatra is jogosult. E cikk a következőképpen rendelkezik:

„A hatóság által elkövetett hiba esetén fizetendő kamat

(1) Amennyiben a Commissioners által elkövetett hiba folytán valamely adóalany

- a) áthárított adó címén olyan összeget vallott be, amely nem esett áthárított adó alá, és emiatt a Commissioners a 80. cikk (2A) bekezdése alapján megtérítésre (vagy visszatérítésre) köteles, vagy
- b) elmulasztott a 25. cikk alapján kérelmet benyújtani olyan összeg jóváírása iránt, amelynek jóváírását jogosult volt kérelmezni, ezért azt meg kell téríteni a számára, vagy
- c) [(a fenti a) vagy b) pont hatálya alá nem tartozó esetben] olyan összeget fizetett meg héa címén, amely nem volt héaköteles, ezért azt vissza kell téríteni a számára, vagy
- d) a héával kapcsolatosan az adóalanyt megillető valamely összeget késedelmesen fizettek ki,

ha, és annyiban, amennyiben a Commissioners e cikktől eltekintve nem lenne köteles erre, a Commissioners e cikk rendelkezései alapján a vonatkozó időszakra kamatot köteles fizetni az adóalany részére ezen összeg után.

[...]

(3) Az e cikk szerint járó kamatot az 1996. évi költségvetési törvény [Finance Act 1996] 197. cikke szerinti kamatmérték alapján kell fizetni. [...]"

- 8 A VATA 1994 78. cikke szerint fizetett kamatot az 1996. évi költségvetési törvény 197. cikke, valamint a légiközlekedési adóról és más közvetett adókról (kamatláb) szóló 1998. évi rendelet [Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998] alapján kell kiszámítani. E rendelkezések értelmében a fent említett 78. cikk alkalmazása szempontjából a kamat mértékét 1998 óta a hat elszámoló bank által alkalmazott alap-hitelkamatláb átlaga – az úgynevezett „referencia-kamatláb” – alapján meghatározott képlet szerint számítják ki. Az 1973 és 1998 közötti időszakra vonatkozó kamatok a hivatkozott rendelet 7. táblázata tartalmazza. A VATA 1994 78. cikke szerinti alkalmazandó kamatmérték a referencia-kamatláb mínusz 1%. E 78. cikk meghatározza azt a „vonatkozó időszakot”, amelyre kamatot kell fizetni. Ami az alapeljárást illeti, ezen időszak kezdő napja az a nap, amikor a Commissioners megkapta a héatúlfizetés összegét, utolsó napja pedig az a nap, amikor a Commissioners jóváhagyta azon összeg kifizetését, amely után a kamat fizetendő.

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 9 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a héának az Egyesült Királyságban 1973-ban történt bevezetése óta az alapeljárás felperesei – a Littlewoods Limited holdingtársaság kivételével – katalóguson alapuló otthoni vásárlásra épülő tevékenységet folytattak. E tevékenységük keretében katalógusokat terjesztettek, és a katalógusokban bemutatott termékeket „ügynöki” hálózatukon keresztül értékesítették. Az ügynökök az általuk vagy rajtuk keresztül („harmadik fél általi vétel”) végzett értékesítésekért készpénzben felvehető jutalékban részesültek, amelyet a maguk az ügynökök általi tényleges vásárlásokra vagy magasabb értéken a jövőbeli vásárlásokra vonatkozóan kaphattak.
- 10 1973-tól 2004 októberéig a harmadik fél általi vétel után járó jutalékot – tévesen – az ügynök által a Littlewoods számára nyújtott szolgáltatás ellenértékéeként kezelték. A jutalékot mind az uniós, mind pedig a nemzeti jog alapján a tényleges vásárlásokkal szemben érvényesített árengedménynek kellett volna minősíteni, ha azt készpénzben vagy e vásárlásokra vonatkozóan kapták, vagy a jövőbeli vásárlásokkal szemben érvényesített árengedménynek, ha a jövőbeli vásárlásokra vonatkozóan magasabb értéket alkalmaztak. A Littlewoods részéről tehát bizonyos termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások esetében héatúlfizetésre került sor, mivel az általa értékesített termékek adóalapját – tévesen – a valóságnál magasabb összegben állapították meg.

- 11 A kérdést előterjesztő bíróság ily módon úgy ítéli meg, hogy a héatúlfizetés összegei az 1978. évet megelőző adóévekben a 67/228 irányelv, ezen évet követően pedig a 77/388 irányelv értelmében nem voltak jogszerűek.
- 12 A Littlewoods több kérelmet terjesztett a Commissioners elé a héatúlfizetés visszatérítése iránt. 2004 októbere óta a Commissioners 204 774 763 GBP összegű héatúlfizetést térített vissza a Littlewoods részére. E visszatérítésére a VATA 1994 80. cikke alapján került sor.
- 13 E visszatérítés során a VATA 78. cikke értelmében a Commissioners 268 159 135 GBP összegű egyszerű kamatot is fizetett.
- 14 A kérdést előterjesztő bírósághoz benyújtott keresetekben a Littlewoods további összegeket követel, amelyek halmozott összege körülbelül 1 milliárd GBP-t tesz ki. Azt állítja, hogy ez az összeg annak az előnynek felel meg, amelyhez a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága az adótúlfizetés tőkeösszegének használata révén jutott. A Littlewoods arra hivatkozik, hogy ezen összeg kiszámítására az Egyesült Királyság Kormánya által a szóban forgó időszak alatt felvett hitelek után járó kamatos kamat mértékére figyelemmel került sor. Ez az összeg figyelembe veszi a már kifizetett egyszerű kamatokat.
- 15 Az alapeljárások keretében a Littlewoods két, a nemzeti jogon alapuló jogalapra hivatkozik, nevezetesen a jogellenesen beszedett adó visszatérítéséhez való jog, az úgynevezett „Woolwich-féle igény” („Woolwich claim”), illetve a téves jogalkalmazás miatt megfizetett összeg visszatérítéséhez való jog („mistake-based claim”).
- 16 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy a Woolwich-féle igény érvényesítésének elévülési ideje az adótúlfizetés napjától számított 6 év, míg a téves jogalkalmazáson alapuló, visszatérítés iránti igény érvényesítésének elévülési ideje az azon időponttól kezdődő 6 év, amikor e téves jogalkalmazás az érintett személy tudomására jutott vagy az elvárható gondosság mellett tudomására juthatott volna.
- 17 A kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy a nemzeti jogban előírt ezen elévülési idők megfelelnek az uniós jogi követelményeknek.
- 18 Az alapügyekben nem vitatott, hogy:
 - 1973-tól 2004 októberéig a Commissioners a vitatott heaösszegeket az uniós jog és a nemzeti jog megsértésével szedte be;
 - a Littlewoodsnak az uniós jog és a nemzeti jog értelmében joga van a héatúlfizetés visszatérítéséhez, mivel a vonatkozó összegeket a Commissionersnek fizette meg;
 - a Littlewoods számára a nemzeti jogi rendelkezések értelmében az e rendelkezéseknek megfelelően számított egyszerű kamatot fizettek, és
 - hogy az állam uniós jog megsértése miatti kártérítési felelősségének feltételei nem állnak fenn.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a jelen esetben a Littlewoods által hivatkozott egyik jogalap sem alkalmazható. E bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a héatúlfizetés kizárólag a VATA 1994 80. cikke alapján benyújtott kérelem útján téríthető vissza, és a Littlewoods kizárólag e törvény 78. cikke alapján követelhet kamatot. Következésképpen, amennyiben kizárólag a nemzeti jog kerül alkalmazásra, a Littlewoods által benyújtott kérelmeket a hivatkozott 78. és 80. cikk értelmében el kell utasítani.

- 20 E bíróságban ugyanakkor kétségek merültek fel a tekintetben, hogy ez a megoldás összeegyeztethető-e az uniós joggal.
- 21 Ilyen körülmények között a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division az eljárás felfüggesztéséről határozott, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:
- „1) Ha az adóalany részéről olyan héatúlfizetésre került sor, amelyet a tagállam az [...] Unió héaszabályozásának követelményeivel ellentétesen szedett be, összhangban áll-e az uniós joggal a tagállam által biztosított olyan jogorvoslat, amely kizárólag a) a túlfizetés összegének visszatérítéséből és b) a nemzeti szabályozás – mint például a [VATA 1994] [...] 78. cikke – értelmében ezen összeg után járó egyszerű kamatból áll?
- 2) Amennyiben nem, a tagállam szempontjából a túlfizetés használati értéke és/vagy az adóalany szempontjából e pénzösszeg rendelkezésre állásának hiányából eredő kár megtérítéseként előírja-e az uniós jog, hogy a tagállam által biztosított jogorvoslatnak lehetőséget kell nyújtania a) a túlfizetés összegének visszatérítésére és b) a kamatos kamat megfizetésére?
- 3) Az első és a második kérdésre adott nemleges válasz esetén a túlfizetés összegének visszatérítése mellett a túlfizetés és/vagy a kamat használati értékére figyelemmel az uniós jog milyen tartalmú jogorvoslat biztosítását követeli meg a tagállam részéről?
- 4) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén a tényleges érvényesülés uniós jogi elve megköveteli-e a tagállamtól a nemzeti jogban meglévő korlátozások (mint például a [VATA 1994] [...] 78. és 80. cikke) alkalmazásának mellőzését minden olyan nemzeti követelés vagy jogorvoslat esetén, amely egyébként az adóalany rendelkezésére állna a Bíróság első három kérdésre adott válaszában megállapított uniós jogi jogosultság érvényesítésére, vagy elegendő, ha a nemzeti bíróság kizárólag e nemzeti követelések vagy jogorvoslatok egyike vonatkozásában mellőzi az efféle korlátozások alkalmazását?

Milyen más elvek alapján kell érvényesítenie a nemzeti bíróságnak ezen uniós jogi jogosultságot a tényleges érvényesülés uniós jogi elvével való összhang elérése érdekében?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 22 Kérdéseivel – amelyeket célszerű együtt vizsgálni – a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az alapügyekben szereplőhöz hasonló helyzetben, amelyben az uniós jog megsértésével beszedett héatúlfizetést visszatérítették az érdekelt adóalanyoknak, összeegyeztethető-e az uniós joggal az, hogy a nemzeti jog ezen összegek tekintetében „egyszerű” kamatok fizetését írja elő, vagy az uniós jog megköveteli-e, hogy a nemzeti jog „kamatos kamat” fizetését írja elő a túlfizetés használati értéke és/vagy e pénzösszeg rendelkezésre állásának hiányából eredő kár megtérítéseként, illetve valamely más jogorvoslatot, ez utóbbi esetben ennek meghatározására kérve a Bíróságot. Arra az esetre, ha az alkalmazandó nemzeti jogszabály összeegyeztethetetlen lenne az uniós joggal, a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy ebből milyen következményeket levonnia.
- 23 E tekintetben előzetesen meg kell állapítani, hogy – amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból is következik – a Littlewoods nem az uniós jognak az Egyesült Királyság általi megsértésén alapuló kártérítési keresetet nyújtott be, hanem az e jog megsértésével beszedett hea visszatérítése iránti keresetet.
- 24 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az uniós jog szabályainak megsértésével valamely tagállamban kivetett adók visszatérítéséhez való jog a Bíróság által értelmezett uniós rendelkezések által a jogalanyok számára biztosított jogokból ered, és azokat kiegészíti (lásd többek között a 199/82. sz.

San Giorgio-ügyben 1983. november 9-én hozott ítélet [EBHT 1983., 3595. o.] 12. pontját, valamint a C-397/98. és C-410/98. sz., Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben 2001. március 8-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1727. o.] 84. pontját). A tagállam tehát főszabály szerint köteles az uniós jog megsértésével kivetett adók visszafizetésére (a C-192/95-C-218/95. sz., Comateb és társai egyesített ügyekben 1997. január 14-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-165. o.] 20. pontja a fent hivatkozott Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 84. pontja; a C-147/01. sz., Weber's Wine World és társai ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-11365. o.] 93. pontja, valamint a C-446/04. sz. Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11753. o.] 202. pontja).

- 25 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította, hogy abban az esetben, ha valamely tagállam az uniós jog szabályainak megsértésével vetett ki adót, a jogalanyok nem csak a jogosulatlanul kivetett adó visszatérítésére, hanem az e tagállam részére fizetett vagy az általa ezen adóval közvetlen összefüggésben levont összegek visszatérítésére is jogosultak. Ez magában foglalja az abból eredő veszteségeket is, hogy az adó idő előtti követelése következtében a pénzüsszeg nem állt rendelkezésre (lásd a fent hivatkozott Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 87–89. pontját, valamint a fent hivatkozott Test Claimants in the FII Group Litigation ügyben hozott ítélet 205. pontját).
- 26 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a tagállamokra hárított azon kötelezettség elve, hogy az uniós jog megsértésével kivetett adók összegét kamatokkal kell visszafizetniük, e jogból ered.
- 27 Uniós szabályozás hiányában az egyes tagállamok belső jogrendjének feladata meghatározni e kamatok fizetésének feltételeit, különösen e kamatok mértékét és számításának módját („egyszerű” vagy „kamatos” kamat) is beleértve. E feltételeknek tiszteletben kell tartaniuk a tényleges érvényesülés és az egyenértékűség elvét, vagyis azok nem lehetnek a belső jog rendelkezésein alapuló hasonló kérelmek feltételeinél kedvezőtlenebbek, és a gyakorlatban nem tehetik lehetetlenné az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott San Giorgio-ügyben hozott ítélet 12. pontját, a fent hivatkozott Weber's Wine World és társai ügyben hozott ítélet 103. pontját, valamint a C-291/03. sz. MyTravel-ügyben 2005. október 6-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-8477. o.] 17. pontját).
- 28 Ily módon az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a tényleges érvényesülés elve megtiltja a tagállamok számára, hogy az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tegyék (lásd a C-201/02. sz. Wells-ügyben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-723. o.] 67. pontját, valamint a C-392/04. és C-422/04. sz., Germany és Arcor egyesített ügyekben 2006. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8559. o.] 57. pontját).
- 29 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy ezen elv megköveteli, hogy különösen az esetlegesen fizetendő kamatok számítására vonatkozó nemzeti szabályok ne fosszák meg az adóalanyt a héa tartozatlan megfizetése által okozott veszteségek megfelelő megtérítésétől.
- 30 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak meghatározása, hogy az ügy minden körülményére figyelemmel erről van-e szó az alapeljárásban. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az következik, hogy a VATA 1994 78. cikkének rendelkezései értelmében a Commissioners kifizette a Littlewoods-nak az uniós jog megsértésével kivetett héa utáni kamatokat. E rendelkezések alkalmazásával a Littlewoods számára a hivatkozott rendelkezéseknek megfelelően egyszerű kamatot fizettek ki 268 159 135 GBP összegben, amely mintegy 30 évre járó kamatnak felel meg, és amelynek összege több mint 23%-kal haladja meg a 204 774 763 GBP tőkeösszeget.
- 31 Annak vizsgálata tekintetében, hogy az alapügyben tiszteletben tartották-e az egyenértékűség elvét, emlékeztetni kell arra, hogy ezen elv tiszteletben tartása azt feltételezi, hogy a szóban forgó nemzeti szabály különbségtétel nélkül vonatkozik az uniós jog és a belső jog megsértésén alapuló, hasonló

tárggyal és jogalappal rendelkező keresetekre. Az egyenértékűség alapelvét azonban nem lehet úgy értelmezni, mint amely arra kötelezné a tagállamokat, hogy a legkedvezőbb belső jogi szabályozásukat terjesszék ki egy bizonyos jogterületre vonatkozó valamennyi keresetre. Annak megállapításához, hogy ezen elvet tiszteletben tartották-e, a nemzeti bíróságnak – hiszen egyedül neki van a belső jogi keresetek eljárási szabályaira vonatkozó közvetlen ismerete – meg kell vizsgálnia, hogy megfelelnek-e ennek az elvnek azok az eljárási szabályok, amelyek célja, hogy a belső jogban biztosítsák a jogalanyok uniós jogból eredő jogainak védelmét, és meg kell vizsgálnia az állítólagosan hasonló belső jogi keresetek tárgyát és lényeges elemeit. E célból a nemzeti bíróságnak az érintett keresetek hasonlóságát tárgyuk, jogalapjuk és lényeges elemeik szempontjából kell megvizsgálnia (lásd ebben az értelemben a C-63/08. sz. Pontin-ügyben 2009. október 29-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-10467. o.] 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 32 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a VATA 1994 78. cikkének alkalmazásából a „common law” által előírt két nemzeti jogorvoslat, nevezetesen a Woolwich-igény, illetve a téves jogalkalmazás miatt megfizetett összeg visszatérítéséhez való jog kizárására szolgáló korlátozás következik. A kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a VATA 1994 78. és 80. cikke uniós joggal való összeegyeztethetlenségének megállapítása esetén az azokban a Woolwich-igény tekintetében foglalt korlátozás alkalmazásának az alapeljárásban történő mellőzése az uniós joggal összhangban álló kamatfizetést eredményezhet-e, vagy hogy ehhez a „common law” szerinti nemzeti követelések vagy jogorvoslatok mindegyike tekintetében mellőzni kell e korlátozást.
- 33 Amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, a közvetlenül hatályos uniós joggal összeegyeztethetetlen jogszabállyal szembesülve a nemzeti bíróságnak mellőznie kell e jogszabály alkalmazását, feltéve hogy e kötelezettség nem korlátozza a joghatósággal rendelkező nemzeti bíróságok azon hatáskörét, hogy a belső jogrendszerben rendelkezésre álló különféle eljárások közül azokat alkalmazzák, amelyek alkalmasak az uniós jogon alapuló egyéni jogok védelmére (ebben az értelemben lásd többek között a C-337/91. sz., van Genert-Derks-ügyben 1993. október 27-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-5435. o.] 33. pontját, a C-10/97-C-22/97. sz., IN.CO.GE. 90 és társai egyesített ügyekben 1998. október 22-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-6307. o.] 21. pontját, valamint a C-314/08. sz. Filipiak-ügyben 2009. november 19-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-11049. o.] 83. pontját).
- 34 A fenti megfontolások összességére figyelemmel a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy az érintett tagállam által az uniós héaszabályozás megsértésével beszedett hea tekintetében túlfizetést teljesítő adóalany jogosult legyen az uniós joggal ellentétesen beszedett adó visszatérítésére, valamint arra, hogy részére megfizessék a visszatérítendő főösszeg kamatait. A nemzeti jognak kell a tényleges érvényesülés és az egyenértékűség elvét tiszteletben tartva meghatározni azt, hogy a visszatérítendő főösszeg után „egyszerű kamatot”, „kamatos kamatot” vagy másfajta kamatot kell-e fizetni.

A költségekről

- 35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy az érintett tagállam által az uniós hozzáadottértékadó-szabályozás megsértésével beszedett hozzáadottérték-adó tekintetében túlfizetést teljesítő adóalany jogosult legyen az uniós joggal ellentétesen beszedett adó visszatérítésére, valamint arra, hogy részére megfizessék a visszatérítendő főösszeg kamatait. A

nemzeti jognak kell a tényleges érvényesülés és egyenértékűség elvét tiszteletben tartva meghatározni azt, hogy a visszatérítendő főösszeg után „egyszerű kamatot”, „kamatos kamatot” vagy másfajta kamatot kell-e fizetni.

Aláírások